

[Inger Gautier Schmit.]

til, at det danske Landbrug ikke kan komme oven over Vandskorpen.

Man siger saa tit, at Landbruget klager, men de tørre Tal viser, at det ikke er unødige Klage. Enhver, der kan se paa Samfundets Struktur, maa erkende det meningsløse i, at Landets Hovederhverv bestandig, Aar ud og Aar ind, nu i snart en halv Snes Aar, siden Krisen satte ind, skal sidde og gispe efter Vejret og føre en Tilværelse fra Haanden i Munden, saa at der ikke alene hersker Trang i Tusinder af Hjem, men ogsaa fremkommer det for det danske Folkesamfund højst uheldige Forhold, at Ungdommen søger bort fra Landet og ind til Byerne, fordi der dér er bedre Chancer for Fortjeneste, medens der ingen Udsigter er ude paa Landet.

Det kan ikke nytte, at Socialdemokratiet eller Fagforeningerne kommer og siger: Giv dem en bedre Løn derude, saa bliver de der nok. Man kan ikke skaffe Pengene, naar de ikke findes; enhver ved, at med rede Penge er det smaat ude paa Landet.

Det er af samfundsmæssige og hygiejniske Grunde i højeste Grad ulykkeligt, at Tusinder og atter Tusinder af Mennesker hvert Aar gaar fra Landet ind til Byen, for det er nu alligevel en stor Lykke, at der lever mange Mennesker ude paa Landet og har deres Erhverv dér. Det er sundere Forhold, de vokser op i, i den frie Natur og med hele den Omgang med Naturen, som gør Mennesker frie og lykkelige, fremfor at hundrede Tusinder efterhaanden bunces ind i den alt for store Hovedstad med dens Stenørkengader.

Denne Regering synes imidlertid ikke at have Forstaaelse af dette. Man udtaler, at man ønsker at bedre Forholdene paa Landet, men de Handlinger, der bliver udført, har ikke bevirket nogen væsentlig Bedring, og til Trods for at der, saa vidt jeg har forstaaet, inden for Ministeriet findes 3-4 Ministre, som har deres Rod paa Landet, synes deres Indflydelse over for den byindstillede Del af Ministeriet at være saa forferdelig ringe, at den slet ikke har kunnet sætte sig Spor. Arbejder- og Bondestævnet i Odense fik da ogsaa sit Svar gennem det Bondestævne, Bønderne selv ordnede; og som nylig omtalt af en tidligere Taler her i Dag saa man det beklagelige Særst, at vor Radio i høj Grad tog Parti, idet man nægtede at transmittere et saa stort Opbud fra Bondestandens Side, og at Byen Odense i forbavsende Grad svigtede sine Pligter som en god Vært.

Jeg vil gerne rette nogle Bemærkninger

til den højtærede Socialminister i Anledning af de meget vanskelige Kaar, der er fremkommet i de private Opdragelseshjem paa Grund af den økonomiske Tilstand, som i Øjeblikket findes. De private Skoler og Ungdomshjem har en vis Tilskudsordning med Staten, en Ordning, der i det store og hele har virket tilfredsstillende. Men Hjemmene med større Landbrug har paa Grund af Landbrugets Forhold i de senere Aar haft svigtende Indtægter, enkelte af Hjemmene har langt mindre Belægning end beregnet, og mange af Varerne er under Krisen blevet dyrere, saa Tilskudsordningen holder ikke længere Stik.

Nu kan man naturligvis, naar Underskuddet bliver alt for stort, fra de enkelte Hjems Side ansøge om et Tilskud paa Finansloven, men da det ikke drejer sig om et isoleret Tilfælde, men en hel Del af Hjemmene kæmper med økonomiske Vanskeligheder, vil jeg henstille til den højtærede Socialminister, om den Sum, som kaldes Ministerens Raadighedssum, og som anvendes netop til at komme over en akut økonomisk Vanskelighed, ikke kunde blive betydelig forøget. Derved vilde man undgaa at faa alt for mange af den Slags Sager paa Finansloven, og Socialministeren kan jo gennem sit Direktorat og sin Overinspektør nøje undersøge Forholdene i Hjemmene, forinden Hjælpen ydes.

Endvidere vil jeg henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa, at et Arbejde, som hedder „Danske Kvinders Velfærd“, har maatte nedlægge sin Optagelsesafdeling, hvor der fandtes en Sygegang for unge Kvinder, der led af venerisk Syge. Denne Afdeling har været af Betydning i Børnesagsarbejdet, fordi man herigennem har kunnet hindre, at disse ganske unge Pigebørn blev indlagt paa vore store Hovedstadshospitaler for venerisk Syge, hvor de ofte henlægges paa Stuer og Gange med meget ældre Patienter, og hvor Samtalen, Milieuet, Niveauet, Besøget er af en saadan Art, at disse ganske unge Piger, som ofte i maanedsvis maa ligge her, i høj Grad er udsat for at tage Skade. Den omtalte Klinik, som har været oprettet for private Midler, bliver, som sagt, nu nedlagt, og jeg vil derfor henstille til Socialministeren, om den ikke paa anden Maade kunde blive oprettet; eller om han ikke kunde henstille til Indenrigsministeren, at man paa de store københavnske Hospitaler og overhovedet paa Hospitaler, hvor man modtager saadanne Patienter, kunde drage Omsorg for, at mindreårige Pigebørn ikke bliver lagt paa samme Sygestue som de andre og